

[Marianne Jelved]

Venstre konstaterede allerede dengang, at hvis de to blokke ville slås, kunne Det Radikale Venstre ikke forhindre det, og det var så, hvad der skete i april måned.

Hvis vi skal løse de store opgaver, f.eks. ledigheden, underskuddet på betalingsbalancen, miljøproblemerne, hvis vi skal gennemføre nødvendige reformer, omstillinger, fornyelser, decentralisering, forenklinger, hvis vi skal mobilisere alle gode kræfter i det danske samfund, så kræver det stabile valgperioder, et bredt samarbejde i Folketinget og sammenhæng mellem udenrigs- og indenrigspolitikken.

Disse tre fordringer gik Det Radikale Venstre til valg på. Det måtte være grundlaget for det arbejde, der skulle gøres i Folketinget.

Efter grundige og nyttige forhandlinger måtte vi konstatere, at der ikke kunne skabes en bred regering, og at der heller ikke kunne skabes et flertalsgrundlag for en mindretalsregering. KVR-regeringen er så den bedste mulighed for at få det nødvendige brede samarbejde i stand. Den har synspunkter fra det alternative flertal indbygget i sig, og den er dannet med bl.a. det formål at formidle det brede samarbejde.

Den radikale folketingsgruppe er gået ind i den nye regering med åbne øjne, bevidst om de besværligheder, der kan opstå, bevidst om det ansvar, der hviler på os. Men vi er af den overbevisning, at det er den bedste løsning, hvis opgaverne skal løses i et bredt samarbejde, og det vil vi arbejde konstruktivt og positivt for.

Vi har i en årrække haft et Folketing, hvor der ikke har været sammenhæng mellem udenrigs- og indenrigspolitikken. Det har efterhånden ført til, at vi i Danmark har koncentreret vores kræfter og vores opmærksomhed om det, der skete i folketingssalen, i stedet for at bidrage til løsning af de internationale udfordringer, nemlig at fremme nedrustningen, at forbedre ulandenes vilkår, at skabe økologisk balance.

Det Radikale Venstre ønsker en offensiv og langsigtet udenrigs- og sikkerhedspolitik, og vi ønsker, at Danmark skal bidrage stærkt og konstruktivt med udgangspunkt i den konkrete virkelighed, som er vores medlemskab af FN, EF, NATO og Norden.

Det er vores vurdering, at vi ved at gå i regering med Det Konservative Folkeparti og med Venstre kan få den sammenhæng i udenrigs- og indenrigspolitikken, som vi mener er forudsæt-

ningen for, at vi kan samle kræfterne om løsningen af de opgaver, der venter.

Statsministeren har i åbningstalen den 7. juni gjort rede for, hvordan spørgsmålet om reglerne for fremmede orlogsfartøjers anløb af danske havne er løst. Løsningen er en sammenkædning af de to dagsordener, der blev foreslået i Folketinget den 14. april 1988. De var begge et skridt i den rigtige retning.

Den meget tætte sammenkædning af cirkularnoten om den danske atomvåbenpolitik, der skal videregives vedkommende nationale myndigheder, og anløbstilladelsen, hvori der nu tilføjes: »Det forudsættes, at besøget af fartøjet sker i overensstemmelse med de af den danske regering fastsatte regler«, kan ikke lade nogen i tvivl om den danske holdning, og det er det, der er meningen. Og det er samtidig et klart skridt i den rigtige retning.

Vi agter i dette regeringssamarbejde, nøjagtig som vi altid har gjort, at holde fast i vores mål og at arbejde for at nå så langt, som det er muligt. Og så må resultaterne vise, hvad vi magtede.

Da regeringsskiftet skete i 1982, blev der talt økonomisk politik, og det økonomiske har karakteriseret den tidligere regering.

Det Radikale Venstre vedkender sig indflydelse på og medansvar for velfærdssamfundets udvikling på godt og ondt.

Det har længe været klart for de fleste, at vi er nødt til at ændre kursen i denne udvikling. Den nye regering vil ikke kunne karakteriseres alene på økonomien. Holdninger og indhold i politikken vil få en fremtrædende plads. Det gælder bl.a. i retspolitikken, uddannelses-, kultur- og socialpolitikken, miljø- og energipolitikken.

Uanset at der aldrig har været anvendt så mange ressourcer i den offentlige sektor som nu, løser vi ikke opgaverne godt nok. Selv om vi har en meget god og meget dygtig offentlig sektor i Danmark, er det et stort og kompliceret system, som det er vanskeligt at omstille til nye tiders nye krav.

Det er vores indtryk, at man mange steder i den offentlige sektor har ideer til og ønsker om at få nogle rammer, der giver større kompetence og ansvar, og som giver flere forskellige muligheder for løsning af opgaverne. Folketinget skal skabe de rammer, der åbner for disse muligheder.